

тѣхъ и Петко Славейковъ. Въ Русия той е разбралъ, съ какви срѣдства би могла да се извоюва отъ турцитѣ нашата свобода, и сигурно сливенскитѣ шишинета не сж му вдѣхвали особено довѣрие — пѣкъ и самитѣ припрени и лесноотслабващи сливенци, които не можаха да го издържатъ като тѣхенъ прѣдставитель въ Цариградъ. Обезвѣренъ, недопускащъ успѣхъ въ безумието, той не е сподѣлялъ надеждитѣ на буйните сливенци, прѣдъ които така краснорѣчиво е говорилъ за силата на турцитѣ тамошниятъ гарнизонъ⁴⁷. Чинтуловъ си е давалъ ясна смѣтка за всички тогавашни условия, и затова, революционеръ въ пѣснитѣ си, на дѣло той остава просвѣтителъ. А можеби и той, макаръ и не така остро, е миналъ пѣтя на Каравеловъ отъ Караджата до Екзарха. Въ всѣки случай, слѣдъ изгарянето на рѣкописитѣ си, Чинтуловъ едва ли е писалъ и бунтовни пѣсни; можеби оттогава тѣкмо сж взели у него връхъ просвѣтитѣ идеи и цѣли.

Не знаеме, какъ е срѣщналъ Чинтуловъ Априлското въстание и Освободителната война. Идването на руситѣ той е привѣтствувалъ съ блѣскава рѣчь⁴⁸, и можеби видѣтъ на тѣхнитѣ дружини за посѣденъ пѣтъ е ошастливилъ живота му, тѣй силно помраченъ къмъ края си отъ ужаситѣ въ Сливенъ прѣзъ 1877 и отъ личнитѣ му нещастия. „Прѣзъ юли 1877, когато всѣкидневно бѣсѣха въ Сливенъ по нѣколцина българи, Чинтуловъ ослѣпѣ съвсѣмъ съ едното си око, а съ другото много малко виждаше“ (Утро, с. 181—184). Въ 1878, слѣдъ идването на руситѣ, въ Сливенъ се върналъ Грековъ, който описва срѣщата си съ Чинтуловъ. „Нинѣ отпушаещи раба твоего, Владико“, казалъ той на Грековъ тогава (Юб. сб. с. 147—148). Но Владиката не отпусналъ своя рабъ, а му пратилъ едно слѣдъ друго тежки нещастия. Въ сжщата година умрѣла отъ върлуващия въ града тифъ жената на Чинтуловъ. Слѣдъ извѣстното врѣме той се оженва втори пѣтъ, но тоя късенъ бракъ очевидно не му е донесълъ радостъ (тамъ, с. 149). Наскоро подиръ това, въ 1881, умрѣлъ и единствениятъ му синъ, Педъръ, двадесетъ и двѣ годишенъ юноша, за когото се пазятъ много добри спомени. „Този ударъ сломи съвършено Чинтуловъ и оттогава той не си видѣ здравето. Сливенската община, като виждаше положението, въ което Чинтуловъ се намираще, сама